

Kitab Daniel - Nomer Saratus Tujuh Puluh Dalapan

Paralél Profétik: Munculna Daniel 11 dina Poé-poé Panungtung

Jeff Pippenger

2024-04-08

Ayat genep welas nepi ka salapan welas tina Daniel pasalABELAS ngagambarkeun sajarah nu dimimitian dina mangsa hukum Minggu nu enggal bakal datang di Amérika Sarikat, nepi ka Mikael nangtung jeung mangsa kasempetan pikeun manusa ditutup. Ku kituna, ieu ogé ngagambarkeun sajarah tina ayat opat puluh hiji nepi ka ayat opat puluh lima dina pasal nu sarua.

Tapi manéhna anu datang ngalawan anjeunna bakal ngalakukeun nurutkeun kahayangna sorangan, sarta moal aya nu bakal tahan di hareupeunana; sarta manéhna bakal nangtung di tanah anu mulya, anu ku leungeunna bakal dibinasakeun. Manéhna ogé bakal ngarahkeun beungeutna pikeun asup kalayan kakuatan sakabéh karajaanna, jeung jalma-jalma anu lempeng bareng jeung manéhna; kitu manéhna bakal ngalakukeun: sarta manéhna bakal mikeun ka anjeunna putri awéwé-awéwé, pikeun ngaruksak dirina: tapi manéhna moal nangtung di pihakna, jeung moal jadi pikeun manéhna. Sanggeus ieu manéhna bakal ngarahkeun beungeutna ka pulo-pulo, sarta bakal ngarebut loba; tapi hiji pangéran pikeun kapentinganana sorangan bakal nyababkeun hinaan anu dibikeun ku anjeunna eureun; tanpa hinaan ti dirina sorangan manéhna bakal ngajadikeun éta malik ka anjeunna. Tuluy manéhna bakal ngarahkeun beungeutna ka benteng tanahna sorangan: tapi manéhna bakal titajong jeung ragrag, sarta moal kapanggih. Daniel 11:16–19.

Nalika Suster White nyanghareupan kacumponan pamungkas tina Daniel pasalABELAS, anjeunna nyatakeun yén “seueur tina sajarah anu geus kacumponan dina ieu nubuat bakal diulang deui.” Ayat opat puluh hiji nepi ka opat puluh lima ngulang sajarah nubuat tina ayat-ayat ieu. Ayat-ayat éta kacumponan nalika Roma kahir nyekel kakawasaan kana dunya ku cara heula nalukkeun tilu wewengkon géografis.

“Sanajan Mesir teu sanggup nangtung di hareupeun Antiokhus, raja ti kalér, Antiokhus ogé teu sanggup nangtung di hareupeun bangsa Rum, anu ayeuna datang ngalawan anjeunna. Teu aya deui karajaan-karajaan anu mampuh nahan kakuatan anu keur naék ieu. Siria ditaklukkeun, sarta diasupkeun kana kakaisaran Rum, nalika Pompey, 65 SM, nyabut sagala kagungan Antiokhus Asiaticus, sarta ngajadikeun Siria hiji propinsi Rum.

“Kawasa nu sarua teh baris ngadeg ogé di Tanah Suci, sarta ngahakanana nepi ka leungit. Roma jadi kagandéng jeung umat Allah, nyaéta urang Yahudi, ku hiji pakta pasatujuan, dina taun 162 SM, ti saprak éta tanggal Roma nyekel tempat anu kacida pentingna dina kalénder nubuat. Sanajan kitu, éta henteu meunang kakawasaan pamaréntahan atas Yudea ku panaklukan anu sajatina nepi ka taun 63 SM; sarta hal éta lumangsung ku cara kieu.”

“Wanci Pompey mulih ti pangumbaraanana ngalawan Mithridates, raja Pontus, aya dua pihak nu silih saingan, nyaéta Hyrcanus jeung Aristobulus, keur merebut makuta Yudea. Perkarana diajukeun ka payuneun Pompey, anu teu lila tuluy nganyahokeun kateuadilan tina tuntutan Aristobulus, nanging anjeunna hayang nunda heula kaputusan dina perkara éta nepi ka sanggeus lalampahanana ka Arabia anu geus lila dipikahayangna, bari jangji yén engké anjeunna bakal mulih deui sarta ngabéréskeun urusan maranéhna sakumaha anu katingalina adil tur pantes. Aristobulus, sanggeus nangkep rasa nu sajatina aya dina manah Pompey, buru-buru mulang ka Yudea, marangi rahayatna, sarta nyiapkeun pertahanan anu pageuh, kalayan tekad, naon baé résikona, pikeun nahan makuta éta, anu ku anjeunna geus dipikanyaho bakal diputuskeun ka nu séjén. Pompey nuturkeun anu ngungsi éta kalayan raket. Nalika anjeunna ngadeukeutan Yerusalem, Aristobulus, mimiti ngarasa hanjakal kana lampahna, kaluar nepungan anjeunna, sarta ngupayakeun ngaréngsékeun perkara éta ku jangji pasrah sapinuhna jeung masihan artos anu gedé jumlahna. Pompey, narima éta tawaran, ngutus Gabinus, mingpin hiji pasukan leutik prajurit, pikeun narima artos éta. Nanging nalika éta létan jenderal nepi ka Yerusalem, anjeunna mendakan gapura-gapura ditutup pikeun anjeunna, sarta ti luhur témbok anjeunna dibéjaan yén kota éta moal nangtung kana pasatujuan éta.”

“Pompey, supaya ulah katipu ku cara kieu bari nu kitu teu meunang hukuman, nahan Aristobulus, anu ku anjeunna geus dipiara tetep aya babarengan jeung dirina, dina beusi ranté, tuluy geuwat ngaléngkah nyerang Yerusalem jeung sakabéh pasukanana. Pihak-pihak nu ngadukung Aristobulus hayang ngabéla éta tempat; ari pihak-pihak Hyrcanus, hayang muka panto-panto gerbang. Ku lantaran pihak nu panungtung leuwih loba jumlahna tur meunang pangaruh, Pompey dipaparin jalan asup kalawan bébas ka jero kota. Ku sabab kitu, para pangikut Aristobulus mundur ka gunung Bait Allah, bari sagemblengna geus nekad ngabéla éta tempat, sakumaha Pompey ogé geus nekad pikeun nalukkeunana. Dina ahir tilu bulan, témbokna hasil dibobol nepi ka cukup pikeun ngalakukeun panarajang, sarta éta tempat direbut ku ujung pedang. Dina pembantaian nu pikareueuseun anu tuluy lumangsung, dua welas rebu urang tiwas. Eta téh pintonan nu ngagerentes hate, ceuk ahli sajarah, ningali para imam, anu dina waktos éta keur kalibet dina pangbakti ka Allah, ku leungeun nu tenang jeung tujuan nu tetep pageuh nuluykeun padamelan maranéhna sapopoe, saolah-olah teu nyaraho kana rusuh liar éta, sanajan di sabudeureun maranéhna babaturan-babaturan maranéhna dipasrahkeun ka pembantaian, jeung sanajan mindeng getih maranéhna sorangan campur jeung getih kurban-kurban maranéhna.”

“Sanggeus mungkas kana perang, Pompey ngaruntuhkeun témbok-tembok Yerusalem, mindahkeun sababaraha kota tina kakawasaan Yudea ka kakawasaan Siria, sarta maksa urang Yahudi mayar upeti. Ku kituna, pikeun kahiji kalina, Yerusalem ku hasil panaklukan diasupkeun kana leungeun éta kakawasaan anu bakal nyekel ‘tanah anu mulya’ dina cekelan beusina nepi ka geus tumpur pisan dikonsumsi.”

“AYAT 17. Mantenna oge baris netepkeun beungeutna pikeun asup kalawan kakuatan sakabéh karajaanana, sarta jalma-jalma nu lempeng babarengan jeung manehna; kitu anjeunna bakal migawe; sarta anjeunna bakal maparin ka manehna putri awéwé-awéwé, pikeun ngaruksak dirina: tapi manehna moal nangtung di pihakna, jeung moal jadi pikeun anjeunna.”

“Bishop Newton masihan bacaan séjén pikeun ayat ieu, anu katembong leuwih écés ngébréhkeun hartina, kieu: ‘Manehna ogé bakal ngarahkeun beungeutna pikeun asup ku kakawasaan kana sakuliah karajaan.’ Ayat 16 mawa urang nepi ka panaklukan Siria jeung Yudea ku bangsa Romawi. Roma saméméhna geus nalukkeun Makedonia jeung Trasia. Mesir ayeuna ngan hiji-hijina anu kari tina ‘sakumna karajaan’ Aleksander, anu tacan diasupkeun kana kakawasaan Romawi, anu kakawasaanana ayeuna ngarahkeun beungeutna pikeun asup ku kakawasaan ka nagara éta.

“Ptolemy Auletes pupus dina taun 51 S.M. Anjeunna ninggalkeun makuta jeung karajaan Mesir ka putra cikalna jeung putrina, nyaéta Ptolemy jeung Cleopatra. Dina wasiatna ditangtukeun yén maranéhna kudu silih nikah, sarta maréntah babarengan; jeung ku sabab maranéhna masih ngora, maranéhna disimpen dina panangtayungan urang Romawi. Bangsa Romawi narima tanggung jawab éta, sarta netepkeun Pompey jadi wali pikeun para ahli waris ngora Mesir.

“Sanggeus teu lila saterusna timbul pasalia antara Pompey jeung Caesar, perang nu kawentar di Pharsalia lumangsung antara dua panglima éta. Pompey, sanggeus éléh, ngungsi ka Mesir. Caesar geuwat nuturkeun anjeunna ka dinya; tapi saméméh anjeunna sumping, Pompey dipaéhan ku cara hina ku Ptolemy, anu ku anjeunna kungsi ditetepkeun jadi wali. Ku sabab éta, Caesar nyekel kalungguhan nu geus dipasrahkeun ka Pompey, nyaéta jadi wali Ptolemy jeung Cleopatra. Anjeunna manggihan Mesir keur dina kaributan ku gangguan-gangguan di jero nagri, sabab Ptolemy jeung Cleopatra geus silihmusuhan, sarta anjeunna geus dicabut tina bagianna dina pamaréntahan. Sanajan kitu, anjeunna henteu ragu-ragu darat di Aleksandria kalayan pasukan leutikna, 800 pasukan kuda jeung 3200 pasukan leumpang, nalungtik pasalia éta, sarta nyangking tanggung jawab pikeun ngabéréskeunana. Ku lantaran kaributan beuki ngaronjat unggal poé, Caesar manggihan yén pasukan leutikna henteu cekap pikeun nahan kadudukanana, sarta ku sabab anjeunna teu bisa ninggalkeun Mesir alatan angin kalér nu niup dina mangsa éta, anjeunna ngirim ka Asia, maréntahkeun supaya sakabéh pasukan nu aya dina wewengkon éta sumping nulungan anjeunna sagancangna.

Kalawan tata anu pohara angkuhna anjeunna maréntahkeun yén Ptolemy jeung Cleopatra kudu ngabubarkeun bala tentarana, ngadeuheus ka payuneun anjeunna pikeun ngahontal panyiapan perkara paséa maranéhna, sarta tunduk kana putusanana. Ku sabab Mesir mangrupa karajaan anu merdika, parentah anu angkuh ieu dianggap minangka panghinaan kana kamulyaan karajaanna, anu matak urang Mesir, ku amarah anu ngagedur, geuwat ngangkat pakarang. Caesar ngawalon yén anjeunna ngalakukeun kitu dumasar kana wasiat bapa maranéhna, Auletes, anu geus masrahkeun anak-anakna ka handapeun pangapingan sénat jeung rahayat Roma, anu sakabéh kawenanganana ayeuna geus katarima dina dirina minangka konsul; sarta yén, salaku pangaping, anjeunna miboga hak pikeun ngajadi panengah dina paséa antara maranéhna.

“Perkara éta ahirna dipidangkeun ka payuneun anjeunna, sarta para pangjurung ditunjuk pikeun ngabela perkara pihak-pihak séwang-séwangan. Cleopatra, sadar kana kalemahan nu jadi cacadna panglima panakluk Romawi anu agung éta, nangtukeun yén kageulisan dirina sorangan bakal leuwih mujarab pikeun mastikeun putusan nu nguntungkeun dirina tibatan

pangjurung mana waé nu bisa ku anjeunna diupah. Pikeun ngahontal payuneun anjeunna tanpa kanyahoan, anjeunna ngagunakeun siasat kieu: Ngagolér sajangkung-jangkungna dina sakumpulan pakean, Apollodorus, abdi Siciliana, ngabungkus éta ku lawon, meungkeutna ku tali kulit, tuluy ngangkatna dina taktakna nu kawasa saperti Hercules, sarta nuju ka kamar-kamar Caesar. Kalawan nyebut yén anjeunna mawa hadiah pikeun jenderal Romawi, anjeunna diidinan ngaliwatan panto benteng, asup ka payuneun Caesar, sarta nempatkeun beban éta di suku-sukuna. Nalika Caesar geus muka iketan bungkusana nu hirup éta, ting! Cleopatra nu geulis ngadeg di hareupeunana. Anjeunna sama sakali henteu kaganggu ku siasat éta, sarta ku sabab watakna sakumaha diterangkeun dina 2 Peter 2:14, panempoan kahiji ka jalma anu kacida geulisna kitu, saur Rollin, ngahasilkeun pangaruh kana dirina sakumaha nu ku anjeunna geus dipiharep.”

“Ahirna, Caesar netepkeun yén éta lanceuk jeung dulur awéwé kudu maréntah tahta babarengan, luyu jeung maksud wasiat éta. Pothinus, menteri nagara pangutamana, sanggeus jadi pihak anu pangutamana nyababkeun diusirna Cleopatra ti tahta, sieun kana balukarna lamun manéhna dipulihkeun deui. Ku sabab éta anjeunna mimiti ngahirupkeun rasa sirik jeung mumusuhan ka Caesar, ku cara nyelapkeun ka rahayat yén ahirna anjeunna boga maksud mikeun kakawasaan tunggal ka Cleopatra. Geura timbul pemberontakan anu kabuka. Achilles, mingpin 20.000 urang, maju pikeun ngusir Caesar ti Alexandria. Kalawan trampil nempatkeun pasukanana anu leutik di jalan-jalan gedé jeung jalan-jalan leutik kota, Caesar teu ngalaman kasusah pikeun nolak serangan éta. Urang Mesir narékahan ngancurkeun armada anjeunna. Anjeunna ngabales ku ngaduruk armada maranéhna. Sababaraha kapal anu keur kaduruk, kabawa deukeut ka darmaga, tuluy sababaraha gedong kota kahuruan, sarta perpustakaan Alexandria anu kawentar, anu ngamuat ampir 400.000 jilid, musnah.”

Perang nu beuki ngancam, nyababkeun Kaisar ngirimkeun paménta bantosan ka sakumna nagri tatangga. Hiji armada gedé datang ti Asia Kecil pikeun nulungan anjeunna. Mithridates angkat ka Mesir mawa hiji pasukan nu dihimpun di Siria jeung Kilikia. Antipater urang Idumea ngahiji jeung anjeunna bari mawa 3.000 urang Yahudi. Urang Yahudi, anu ngawasaan jalan-jalan celah asup ka Mesir, ngidinan pasukan éta neruskeun lalampahanana tanpa halangan. Lamun henteu aya gawé bareng ti pihak maranéhna, sakabéh rarancang éta tangtu bakal gagal. Kadatangan pasukan ieu nangtukeun hasil papaséan éta. Hiji peperangan nu mutuskeun kajadian di deukeut Walungan Nil, nu ngahasilkeun kameunangan lengkep pikeun Kaisar. Ptolemy, waktu nyobaan kabur, tilelep di walungan éta. Alexandria jeung sakumna Mesir tuluy tunduk ka nu meunang. Roma ayeuna geus asup kana sarta nyerep sakabéh karajaan asal Alexander.

“Ku ‘jalma-jalma nu lempeng’ dina éta téks, écés anu dimaksud téh urang Yahudi, anu méré anjeunna pitulung sakumaha geus disebatkeun tadi. Tanpa ieu, anjeunna tangtu bakal gagal; ku ieu, anjeunna sapinuhna nalukkeun Mesir kana kakawasaanana, 47 SM.

“‘Putri ti awéwé, ngarusak anjeunna.’ Hawa napsu anu geus kagungan ku Caesar ka Cleopatra, anu ku anjeunna dipibanda saurang putra, ku ahli sajarah ditangtukeun minangka hiji-hijina alesan naha anjeunna ngalakonan hiji pasualan anu sakitu bahayana saperti perang Mesir. Ieu nyepeng anjeunna di Mesir jauh leuwih lila batan nu diperlukeun ku urusan-urusanna, sabab

anjeunna nyéépkeun peuting-peutingna sagemblengna dina pésta jeung mabok-mabokan bareng jeung ratu anu bejat éta. ‘Tapi,’ saur nabi, ‘manéhna moal nangtung di pihakna, ogé moal jadi keur anjeunna.’ Sanggeusna, Cleopatra ngahijikeun dirina ka Antony, musuh Augustus Caesar, sarta ngagunakeun sakabéh kakawasaanana ngalawan Roma.”

“AYAT 18. Sanggeus ieu manehna bakal ngalieurkeun beungeutna ka kapuloan-kapuloan, sarta bakal ngarebut loba; tapi hiji pangeran demi kapentinganana sorangan bakal nyababkeun hinaan anu ditepikeun ku manehna eureun; tanpa hinaanana sorangan, manehna bakal nyababkeun éta balik tumiba ka dirina.”

“Perang jeung Pharnaces, raja Bosphorus Kimmeria, ahirna ngajauhkeun anjeunna ti Mesir. ‘Nalika anjeunna sumping ka tempat musuh aya,’ saur Prideaux, ‘anjeunna, tanpa mere waktos reureuh boh ka dirina sorangan boh ka maranéhna, geuwat narajang, sarta meunang kameunangan anu lengkep atas maranéhna; béja ngeunaan hal éta anjeunna tuliskeun ka saurang sobatna dina tilu kecap ieu: Veni, vidi, vici; Kuring sumping, kuring ningali, kuring nalukkeun.’ Bagian panungtung ayat ieu katutupan ku sababaraha kakaburan, sarta aya bédana pamadegan ngeunaan panerapanana. Sabagian nerapkeunana ka mangsa anu leuwih baheula dina kahirupan Caesar, sarta nganggap yén maranéhna manggihan panggenapanana dina paséa anjeunna jeung Pompey. Tapi kajadian-kajadian saméméhna jeung saterusna anu écés ditangtukeun dina éta nubuat, maksa urang neangan panggenapan ieu bagian tina ramalan éta dina antara kameunangan atas Pharnaces jeung pupusna Caesar di Roma, sakumaha ditepikeun dina ayat salajengna. Sajarah anu leuwih lengkep ngeunaan mangsa ieu bisa waé ngungkabkeun kajadian-kajadian anu bakal ngajadikeun panerapan ieu petikan henteu deui matak ruwet.”

“AYAT 19. Geus kitu anjeunna bakal ngalieukkeun pameunteuna ka benteng tanah nagarana sorangan; tapi anjeunna bakal titajong jeung rubuh, sarta moal kapanggih deui.’

“Sanggeus ieu panaklukan, Caesar ngéléhkeun sésa-sésa panungtung golongan Pompey, nyaéta Cato jeung Scipio di Afrika sarta Labienus jeung Varus di Spanyol. Sanggeus mulang ka Roma, ‘benteng nagarana sorangan,’ anjeunna diangkat jadi diktator salawasna; sarta kakawasaan jeung kahormatan séjénna dipaparinkeun ka anjeunna nepi ka saéstuna ngajadikeun anjeunna pangawasa mutlak atas sakuliah kakaisaran. Tapi nabi geus ngandika yén anjeunna bakal titajong jeung gugur. Basa éta ngandung harti yén ragragna bakal ngadadak jeung teu kasangka-sangka, saperti jalma anu ku teu kahaja titajong dina leumpangna. Kitu deui ieu jalma, anu perang jeung meunang lima ratus peperangan, ngarebut sarébu kota, sarta maéhan sajuta saratus salapan puluh dua rébu urang, gugur lain dina geger perang jeung mangsa pasalia, tapi nalika anjeunna nyangka jalanna mulus jeung dipapaés ku kembang, sarta nalika bahaya dianggap masih jauh; sabab, nalika anjeunna linggih dina korsi na di rohangan sénat dina tahta emasna, pikeun narima tina leungeun éta badan gelar raja, bedog panghianatan ujug-ujug nanceb kana jantungna. Cassius, Brutus, jeung para pangsekongkol séjénna ngarurug anjeunna, sarta anjeunna gugur, katembus ku dua puluh tilu tatu. Ku kituna anjeunna ujug-ujug titajong jeung gugur, sarta henteu kapanggih deui, 44 SM.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Kacumponan sajarah Roma pagan (raja kalér), nalika ditangtukeun dina tahta, nyaéta hiji sajarah anu ngagambarkeun ti heula sajarah pangtahtaan Roma modéren dina pasatuan tilu rangkep anu lumangsung dina hukum Minggu anu badé geura sumping. Sajarah éta ogé ditipikeun dina ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, anu nandakeun iraha kapausan munggaran diteundeun dina tahta dina taun 538. Ayat genep welas nepi ka salapan welas, jeung ayat tilu puluh hiji nepi ka tilu puluh genep, duanana ngawakilan paningkatan pamungkas jeung ragragna palacuran Tirus. Sajarah éta ogé digambarkeun dina ayat lima nepi ka salapan, nalika raja kalér anu kahiji ditangtukeun sanggeus nalukkeun tilu daérah géografis. Satuluyna manéhna ngadamel pajangjian jeung raja kidul, tapi megatkeun éta pajangjian, sarta minangka tanggapanana raja kidul masihan tatu nu matak paéh, jeung raja kalér maot dina panangkaran Mesir.

Ayat lima nepi ka salapan, ayat genep welas nepi ka salapan welas, jeung ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep nyadiakeun tilu garis nubuat anu kacumponan dina ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima. Nalika Sister White nétélakeun yén “seueur tina sajarah anu geus kacumponan dina ieu nubuat bakal diulang deui,” éta sabenerna hartina yén sakabéh éta pasal ngagambarkeun ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima. Ayat dua puluh nepi ka dua puluh dua nandaan kalahiran jeung pupusna Kristus, ku kituna ngalambangkeun waktos ahir boh dina 1798 boh dina 1989 ku kalahiran-Na, lajeng pupusna-Na dina kayu salib ngalambangkeun 22 Oktober 1844, jeung hukum poé Minggu.

Ayat ka dua puluh tilu nangtukeun pakta antara urang Yahudi jeung Roma, dina mangsa sajarah pemberontakan Makabe. “Pakta” dina sajarah éta diwakilan ku taun 161 SM jeung 158 SM. Sajarah Makabe ngagambarkeun hiji garis internal anu manggihan awalna ku hiji “pakta” antara Roma jeung urang Yahudi Makabe anu diprakarsaan ku urang Yahudi, sarta ahirna dipungkas ku urang Yahudi ngucapkeun yén maranéhna teu boga raja salian ti Kaisar. Ayat ka dua puluh tilu tangtu nuturkeun ayat ka dua puluh hiji jeung dua puluh dua, sarta ayat ka dua puluh hiji nangtukeun kalahiran Kristus, anu mangrupa hiji waktu ahir anu sipatna nubuat, sedengkeun ayat ka dua puluh dua nangtukeun salib, anu ngagambarkeun hukum Minggu.

Di kayu salib urang Yahudi ngaku Kaisar (Roma) minangka rajana, sarta “perjangjian” dina ayat dua puluh tilu nuduhkeun mimiti pilihan urang Yahudi pikeun ngaladénan Roma, pas dina titik ahir nalika urang Yahudi nyatakeun kasatiaanana ka Roma. Ahirna urang Yahudi, sakumaha dilambangkeun di kayu salib, diteruskeun ku mimiti pakaitna urang Yahudi jeung Roma.

Ayat dua puluh opat nepi ka tilu puluh ngajelaskeun tilu ratus genep puluh taun nalika Roma pagan maréntah kalayan pangluhurna ti Patempuran Actium dina taun 31 SM, nepi ka pindahna ibukota ti Roma ka Konstantinopel dina taun 330. Mangsa tilu ratus genep puluh taun éta ngalambangkeun sarébu dua ratus genep puluh taun nalika Roma kapapaan maréntah kalayan pangluhurna, sarta babarengan éta ngawakilan mangsa nu dimimitian ti ayat opat puluh hiji, jeung pasatuan tilu rangkep anu lumangsung dina hukum Minggu anu baris geura datang, nepi ka panutupan mangsa rahmat.

Sakumna garis sajarah kenabian dina pasal sabelas sajajar jeung genep ayat panungtung tina Daniel sabelas, tapi sajarah kenabian ti mangsa ahir dina taun 1989, anu digambarkeun dina ayat opat

puluh nepi ka hukum Minggu dina ayat opat puluh hiji, nya éta “éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtung.” Sajarah anu ditinggalkeun kosong dina ayat opat puluh téh nyaéta Wahyu Yesus Kristus anu dibuka segelna nalika waktuna geus deukeut, pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup.

Urang baris neruskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Urang boga parentah-parentah Allah jeung kasaksian Yesus Kristus, anu mangrupa sumanget nubuat. Permata-permata anu taya hargana kapanggih dina Firman Allah. Jalma-jalma anu nalungtik ieu Firman kudu ngajaga pikiran tetep hérang. Maranéhna ulah pisan nurutan napsu anu nyimpang dina dahar atawa nginum.

“Lamun maranéhna ngalakukeun ieu, uteuk bakal kabingungkeun; maranéhna moal sanggup nahan beuratna usaha ngagali jero pikeun manggihan harti tina hal-hal anu patali jeung adegan-adegan panutup dina sajarah dunya ieu.

“Lamun kitab Daniel jeung Wahyu leuwih kaharti kalawan hadé, jalma-jalma anu percaya bakal ngalaman pangalaman agama anu béda pisan. Maranéhna bakal dipaparin pintonan-pintonan ngeunaan gapura sawarga anu kabuka, nepi ka hate jeung pikiran bakal kakeueum ku tabiat anu kudu dimekarkeun ku sakumna jalma supaya meunang bagja anu bakal jadi ganjaran pikeun anu beresih haténa.

“Pangeran bakal ngaberkahan sakumna anu kalawan handap asor jeung leuleus hate neangan ngartos kana naon anu kaungkab dina Wahyu. Ieu kitab ngandung kacida lobana hal anu pinuh ku kalanggengan sarta pinuh ku kamulyaan, nepi ka sakumna anu maca jeung ngulikna kalawan temen bakal narima éta berkah pikeun maranéhanana ‘anu ngadangu kecap-kecap ieu nubuat, jeung ngajaga hal-hal anu ditulis di jerona.’”

“Hiji hal tangtu bakal kahartos tina ngulik Kitab Wahyu—nya éta yén patalina antara Allah jeung umat-Na raket tur écés.”

“Katingali aya hiji patalina anu endah antara jagat sawarga jeung dunya ieu. Hal-hal anu diungkabkeun ka Daniel satuluyna dilengkepan ku wahyu anu dipasihkeun ka Yohanes di Pulo Patmos. Ieu dua kitab kudu ditalungtik kalayan taliti. Dua kali Daniel naros, Sabaraha lila nepi ka ahir jaman?”

“Sarta kuring ngadangu, tapi teu ngartos; tuluy saur kuring, Ya Gusti abdi, kumaha ahirna ieu sagala perkara? Mangka Anjeunna ngandika, Indit baé, Daniel, sabab ieu kecap-kecap geus ditutup pageuh jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dipaparin kasucian, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalampahkeun kajahatan; sarta moal aya saurang ogé ti anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos. Jeung ti mangsa kurban sapopoé dicabut, sarta kakajian anu ngadatangkeun kasunyian ditegakeun, bakal aya sarebu dua ratus salapan puluh poé. Bagja jalma anu ngadagoan, sarta ngahontal sarebu tilu ratus tilu puluh lima poé. Tapi maneh, indit baé nepi ka ahir; sabab maneh bakal reureuh, sarta nangtung dina bagian maneh dina ahir mangsa poé-poé éta.”

“Nya éta Singa ti kaom Yuda anu muka segel kitab éta sarta maparin ka Yohanes wahyu ngeunaan naon anu kudu kajadian dina poé-poé panungtungan ieu.

"Daniel nangtung dina bagianna pikeun mawa kasaksianna anu disegel nepi ka mangsa ahir, nalika amanat malaikat kahiji kudu diproklamasikeun ka dunya urang. Perkara-perkara ieu kacida pentingna dina poé-poé panungtungan ieu; tapi sanajan 'loba anu bakal disucikeun, dijieun bodas, sarta diuji,' 'anu jahat bakal ngalakonan kajahatan: jeung moal aya saurang ogé tina anu jahat anu bakal ngarti.' Saéstuna kitu! Dosa téh ngalanggar hukum Allah; jeung jalma-jalma anu moal narima caang ngeunaan hukum Allah moal ngarti kana proklamasi amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu. Kitab Daniel dibuka segelna dina wahyu ka Yohanes, sarta mawa urang maju ka adegan-adegan panungtungan tina sajarah bumi ieu.

“Naha dulur-dulur urang bakal nginget yén urang keur hirup di tengah bahaya dina poé-poé panungtungan? Bacakeun Wahyu dina patalina jeung Daniel. Ajarkeun ieu hal-hal.”
Testimonies to Ministers, 114, 115.